

Een vuur dat vonken geeft

In de rubriek **Spraakmakers** gaan twee collega's in gesprek met als doel elkaar of de verschillende werkingen binnen onze organisatie beter te leren kennen.

Bieke Maeyaert en Heidi Vandewynckele hebben allebei een indrukwekkend palmares binnen De Lovie vzw. Ze deelden gemeenschappelijke leefgroepen, maar werkten nooit samen. Af en toe kruisten hun paden, maar ze leerden elkaar pas écht kennen in 2016. Het jaar waarin ze beiden geconfronteerd werden met de diagnose borstkanker. Het was Heidi die haar stoute schoenen aantrok en een berichtje stuurde naar Bieke. Dat beide dames elkaar meteen aanvoelden en vonden, is geen toeval. Het zijn twee powervrouwen. 'Een echte positivo, een toppertje', zegt Heidi over Bieke. 'Jouw vuur, jouw aanstekelijk enthousiasme, jouw durf', zegt Bieke over Heidi. Twee dames met pit dus, en een groot warm hart voor hun collega's en de personen die ze ondersteunen.

Heidi: Ik kan me niet voorstellen ooit een andere job te doen. Ik werk al 32 jaar voor De Lovie vzw! Sommige bewoners ken ik al langer dan mijn man! Je bouwt zo'n sterke band op, dat laat je eigenlijk nooit los. Scheiding tussen werk en privé, dat lukt niet zo goed voor mij. Weet je dat wij ooit eens oudejaarsavond samen gevierd hebben? Ik moest werken op 31 december en er waren maar zes bewoners aanwezig in 't Susterhuus. Dus ik had zelf gekookt en voorgesteld om samen met mijn man, de kinderen én de bewoners van 't Susterhuus oud & nieuw te vieren bij ons thuis. Dat was ongelooflijk tof! Om middernacht keken we naar het vuurwerk en dan bracht ik hen terug met de minibus. Fantastisch dat dit kan toch!

Heidi Vandewynckele

Bieke: De leefgroep voelt voor mij ook als familie. Iedereen komt goed overeen en is heel erg betrokken. Door dat veilig nest is de band heel open. Alles is bespreekbaar. Ik ben bijvoorbeeld geen fan van computerwerk. Maar altijd is er wel een collega die mij op weg helpt, met de glimlach! Die sterke band delen wij als team ook met de bewoners ... Toen ik pas aan de slag ging in Kerselaar kende ik er Johny nog van in een andere leefgroep, in een vorige levensfase bijna. Hij gaf mij meteen een vertrouwd gevoel en omgekeerd.

Heidi: Eind 2019, net voor corona dus, organiseerden we in de kapel van 't Susterhuus een wintermarkt. Dat was een schot in de roos! Ik maakte meteen allerlei plannen om dat gezellige en waardevolle sociaal contact te verzilveren. Als we nu eens de kapel op

Bieke Maeyaert

vrijdag, marktdag in Wervik, zouden openstellen als ontmoetingsplaats met een koffie en gebakje? Een beetje zoals 'het idee', het verwencafé van De Branding in het winkelcentrum 'Ring Kortrijk'. Dat is echt mijn droom! Eigenlijk sluit dat perfect aan bij de werking van de dorpspunten. Mocht ik de kans krijgen, ik zou zeker graag het Dorpspunt in Zandvoorde mee opstarten.

Plannen en ambities genoeg ... Soms een beetje te veel. Ik kan moeilijk grenzen stellen. Ik zeg altijd ja, ook als ik beter nee zou zeggen.

Bieke: Meer tijd nemen voor mezelf heb ik geleerd sinds ik een jaar out ben geweest. Pas op, het is niet makkelijk hoor om nee te zeggen. Ik moet vaak iets overwinnen of ik voel mezelf twijfelen. Maar dan zeg ik: nee Bieke, dit hoeft jij er nu niet bij te nemen.

Ik ben ook progressief terug aan de slag gegaan. Op het moment zelf was dat enorm frustrerend: een paar uurtjes werken en terug naar huis. Maar achteraf gezien was dit wel ideaal om de draad terug op te nemen. Ik kan zelfs zeggen dat het ook deugd deed om eens minder verantwoordelijkheid te hebben.

Heidi: Ik moet toegeven, Bieke, dat jij veel slimmer bent dan ik. Ik ben er meteen en te fel terug voltijds ingevlogen. Er was op korte tijd veel veranderd. Er kwam zoveel op mij af. Ik had dit echt onderschat. Het is goed afgelopen, maar het was eigenlijk niet verantwoord.

Beide dames bruisen van energie. Zou het aan hun discipline liggen om regelmatig te sporten? Heidi gaat lopen met de Running Ladies van Geluwe. Pratend glijdt de tijd voorbij en de stress verdwijnt mee. Bieke loopt graag alleen. Het is haar manier om haar geest op te ruimen en soms zelfs praktische zaken op een rijtje te zetten. Waar ze nog gelukkig van worden?

Heidi: Ik kan intens genieten van fietsen naar het werk (Atelier aan de Leie) en luisteren naar de vogels die fluiten. De energie van een nieuwe dag die aanbreekt. Ik koester de kleine dingen: een complimentje, een kaartje ...

Bieke: Ik voel mij gelukkig als de mensen rondom mij gelukkig zijn. Net als Heidi hou ik het meest van kleine gelukjes: een mooie wolkenhemel bijvoorbeeld. Ook muziek kan mij raken. En iets doen voor iemand anders, daar krijg ik ook energie van.

Heidi: Helemaal herkenbaar. Zou dit niet eigen zijn aan onze job, Bieke?